

El Papa, amb els bisbes catalans

▶ Els bisbes catalans varen tornar de la visita *ad limina* molt ben impressionats pel clima de germanor i de col·laboració —o *col·legialitat*— que crea el papa Francesc a les reunions. El 7 de març, el Sant Pare va mantenir una reunió de treball d'una hora i mitja de durada amb els nostres bisbes.

Entorn de Francesc, i d'esquerra a dreta, els bisbes o arquebisbes, són: Xavier Novell (Solsona), Francesc Pardo (Girona), Salvador Cristau (auxiliar de Terrassa), Josep Àngel Saiz (Terrassa), Agustí Cortés (Sant Feliu), Sebastià Taltavull (auxiliar de Barcelona), Lluís Martínez Sistach (Barcelona), Jaume Pujol (Tarragona), Joan Enric Vives (Urgell), Joan Piris (Lleida), Romà Casanova (Vic), Enric Benavent (Tortosa), Carles Soler (emèrit de Girona) i Jaume Trasserra (emèrit de Solsona).

GLOSSA

L'àvia que prega i estima

Una àvia, superada la vuitanena, recordava com ella i el seu marit van educar els fills en la fe. Els van acompanyar en el seu creixement humà i cristià. Amb el temps van veure, amb dolor, com alguns d'ells s'havien allunyat de la pràctica de la fe rebuda. Són bones persones, preocupades pels altres, que han educat els seus fills amb seny, els han donat bons principis i molts referents implícitament cristians.

El seu marit traspassà fa uns anys. Ella ha continuat participant cada setmana en l'eucaristia dominical i procurant que la seva vida sigui un testimoni acollidor de vida cristiana. Els fills i els néts ho respecten i, si cal, hi col·laboren apropant-la a l'església. Fa uns dies, un dels néts, universitari, li manifestà que ell se sentia creient i que estava pensant seriosament si no hauria de preparar-se per rebre els sacraments del baptisme, l'eucaristia i la confirmació, els sacraments de la iniciació cristiana. Estava disposat a seguir una catequesi adequada a la seva edat.

L'àvia va rebre amb emoció aquesta confiança i n'ha donat gràcies a Déu. Ha pregat tantes vegades pels fills i les seves famílies, perquè retornin a Jesús i als fonaments de la fe que van rebre en el marc familiar! La constància de l'àvia en la pregària confiada, l'obertura d'a-

quest jove al Déu que passa i torna a passar, l'han disposat a respondre'n a la iniciativa, acollint el do de Déu en la força dels sacraments i apropant-lo a una comunitat eclesial, inserida en la mare Església, per rebre els fonaments que l'ajudin a néixer a la vida cristiana. En aquesta fase de preparació, el catecumenat, el jove s'aproparà a la Paraula per acollir-la i fer-ne vida pròpia; rebrà la necessària formació fonamentadora; aprofundirà la vivència personal en la pregària que acosta a Déu i en el servei que neix de l'amor, i aprofundirà la dimensió comunitària en la celebració, tot apropant-se a la litúrgia. Culminat el procés, naixerà a la fe pel baptisme, enfortit per la confirmació i pel pa de la vida que és l'eucaristia. Participarà de la filiació divina de fill de Déu Pare, de germà de Jesucrist. «Pel baptisme hem mort i hem estat sepultats amb Ell, perquè així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida» (Rm 6, 3-11).

Però no ho oblidem: darrera d'aquesta conversió hi ha l'àvia, que ha pregat i prega amb constància i amb afecte incondicional i que, amb el testimoniatge de la coherència personal, de ben segur que ha influït en moltes persones... i aquesta vegada, en el seu nét.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (IV). L'evasió

És molt «humà», com solem dir, voler superar el sofriment afavorint tota mena d'experiències evasives. Diuen fins i tot que un dels remeis que els psicòlegs recomanen als qui han sofert un trauma és entretenir la imaginació i el pensament en situacions «agradables», o provocar sensacions compensatòries. A l'Església moltes vegades funciona aquest mecanisme, en el que podríem anomenar el nostre subconscient col·lectiu.

La temptació d'evadir-nos de la situació d'exili té tres cares, que determinen sengles tendències o grups de cristians. Uns s'evadeixen mirant cap al passat, mitificant uns altres temps ja pretèrits, amb les seves formes, el seu llenguatge, el seu estil. Parlant un llenguatge col·loquial, direm que no tots són precisament «tradicionalistes», també n'hi ha de «moderns», en tant que l'anomenada «modernitat», ja és en gran mesura passada. El seu sentiment és el d'enyorança i la seva proposta és revifar el que llavors es va viure. Fan l'efecte de fidelitat i constància. Uns altres fugen cap al futur. Dibuixen quadres engrescadors d'un futur a conquerir, amb passió i de vegades amb poesia. Són molt utòpics i confien molt en els mitjans, els procediments, les estratègies i en general són crítics amb el present i inassequibles al desànim. Contagien il·lusió i la imatge que donen és de ser lluitadors i esperançats. Uns altres fugen, per dir-ho així, cap al present. Són els més pragmàtics i eficaços, perquè es preocupen sobretot d'allò factible, deixant a un costat els excessos de raonaments i càlculs. Saben el que cal fer ara, perquè ho mana el temps. El seu atractiu rau en la capacitat d'actuar i construir amb eficiència, obediències a la crida evangèlica de verificar la fe amb les obres.

Una única temptació, amb tres cares que aparenen les seves respectives virtuts: fidelitat, esperança, veracitat. Darrere de cadascuna d'aquestes aparences, hi pot haver un engany. L'efecte, en qualsevol cas, és l'immobilisme.

Él suggeridor i savi comentarista de la Bíblia, Gianfranco Ravasi, presenta el conegut Segon Isaïes (*Is 45-60*) com el gran profeta del Déu Creador i Senyor de la història. El profeta que, amb la seva fermesa i bellíssim llenguatge, va haver de dir amb veu ben alta, al poble exiliat, la gran veritat de la nostra fe. Però la seva tasca començava per despertar un poble que no volia escoltar, per estar aferrat, tant a imatges del passat com a somnis impossibles o a la quotidianitat pragmàtica: «Desvetlla't, Jerusalem!», serà el seu crit (*Is 51,17*). La crida a sortir cap a la llibertat, a viure un nou èxode, no tenia fàcil resposta. Molts hebreus, com s'ha demostrat, ja estaven aferrats als seus negocis. Heus aquí alguns dels seus missatges, dirigits al cor, per encàrrec de Jahvè:

«Jo sóc el Senyor, el vostre Sant, sóc el creador d'Israel, el vostre rei... No recordeu més els fets passats, no penseu en les gestes antigues. Faré una nova gesta, que ja comença a despuntar. No us n'adoneu? Obriré un camí en el desert i rirols en l'estepa» (*Is 43,15.18-19*).

No hi ha res més a fer que desemmascarar els falsos ídols o solucions enganyoses, totes elles basades en el poder de les nostres mans (cf. *Is 44,10-20*). El poble, l'Església, encara que sembli un cuc que s'arrossega pel desert, amb el Déu que l'estima, creixerà, veurà la llibertat i serà forta: «no tinguis por, jo t'ajudo!» (*Is 41,14*). Però serà en els temps i segons les maneres de Déu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► **SÍLVIA AULET**

Turisme autèntic

El turisme religiós és un fet que ja es donava a l'antiguitat, però és avui quan es formula. Ens trobem en un moment important d'estudi i de reformulació dels reptes que suposa aquesta nova faceta del turisme. «El ressorgiment de l'interès pel turisme religiós està motivat per la recerca d'espiritualitat i per la manca d'espais de reflexió en una societat que viu uns moments molt complexos», assegura la professora de la Facultat de Turisme de la UdG i mare de família Sílvia Aulet.

Com pot canviar una persona una experiència de turisme religiós?

El viatge sempre hauria de ser una experiència transformadora i en el cas del turisme religiós encara més. Un lloc sagrat ens pot impactar de maneres diferents: per la seva bellesa, per la seva immensitat, grandiositat... De vegades no ho sabrem explicar, però quelcom es remou en el més profund i això ens fa acostar al transcendent, a la vegada que ens obre un procés de reflexió interior que ens hauria de permetre tornar a casa com a persones millors.

I com aconseguir l'autenticitat?

Tot desplaçament requereix d'unes infraestructures i sembla que com més mercantilitzem l'experiència menys autèntica serà. És important que l'experiència, més enllà de l'entorn, sigui directa i sense interferències ni intermediaris.

El turisme religiós ha de ser evangelitzador?

Sí. La pastoral de santuaris defineix l'evangelització com una de les seves missions. I si definim santuari com a punt d'arribada d'un pelegrinatge queda clara la relació. Però sempre s'ha de fer des del respecte cap a les persones que ens puguin visitar que siguin d'altres confessions religioses.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Pablo VI y la civilización del amor

Frente a las políticas económicas abiertamente injustas y poco solidarias que predominan en las relaciones internacionales, numerosos grupos cristianos e Iglesias intentan promover una cultura de la fraternidad y de la solidaridad, y presentan la práctica de la caridad y de la justicia como una opción eficaz y coherente, buscando presentarla con un lenguaje de credibilidad.

El reino de Dios, que parece tener una connotación más espiritual y religiosa, se transforma en la civilización del amor cuando hablamos de los ciudadanos que actúan y construyen el futuro común movidos por el amor de Dios y por su amor a Dios.

Pablo VI expresaba su convicción con estas palabras: «¿Soñamos tal vez cuando hablamos de la civilización del amor? No, no soñamos. Los ideales, si son auténticos, si son humanos, no son sueños, sino deberes. Especialmente para nosotros, cristianos.

Recordemos las palabras de un gran Padre de la Iglesia, san Ireneo de Lyon: «La gloria de Dios es el hombre vivo». Un hombre dedicado a la política debería tener en cuenta que la riqueza principal son los hombres y que debe dedicar su esfuerzo a conseguir su felicidad.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

La importancia de los abuelos

No quiero referirme aquí al apoyo económico que pueden brindar los abuelos a los padres en estos tiempos de crisis económica, sino a su importante apoyo afectivo y moral. Los abuelos desempeñan un importante papel en la familia, pero siempre y cuando sepan estar en su sitio.

Vaya por delante una necesaria puntualización: son los padres los responsables de educar a los hijos, no los abuelos. Pero en algunas situaciones, los abuelos tienen que tomar el control de la educación de los nietos porque no hay otro remedio.

También pueden tener un papel coeducador, como colaboradores de los padres en la educación de los hijos, sus apreciados nietos. Pero siempre y cuando sigan la misma línea educativa que han trazado los padres.

A modo de conclusión, los abuelos (en cuyo hermoso colectivo me encuentro) tenemos que saber estar en nuestro sitio sin meternos donde no nos llaman y, a veces, teniendo que mordernos la lengua. Al respecto, mire la contundente frase que acuñó Ernest Hemingway: «Se necesitan dos años para aprender a hablar y sesenta para aprender a callar». Esto lo cumpliremos siempre y cuando estemos en casa ajena, porque en la propia o cuando los padres no estén presentes... ¡Mandamos nosotros, los abuelos!

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un captaire a missa

L'altre dia, al bus, vaig sentir que una senyora li deia a una altra: «Vaig anar al concert d'orgue de l'església i després deien missa. I m'hi vaig quedar.»

A l'església que vaig, sovint hi ha un captaire que demana a l'entrada i a la sortida. Però un dia —sorpresa!— va entrar just abans que comencés la celebració. Ben segur que feia molt de temps que no entrava a l'església, perquè va entrar i es va agenollar amb les mans unides, com s'ensenya de fer als infants.

Ell mirava la gent i repetia allò que feien. Si es posaven drets, ell s'aixecava; si s'asseien, ell s'asseia. Però va arribar un moment d'incertesa per a ell, perquè mentre uns s'agenollaven, altres romanien drets. Ell va optar per asseure's, però en el moment de la consagració es va agenollar. Vaig veure que feia cara d'estranyesa quan uns rebien la comunió agenollant-se i d'altres ho feien drets.

Però difícilment oblidaré la cara d'alegria i de joia gens dissimulada que tenia quan va veure que es podia asseure i que podia participar en un acte en el qual no era un marginat. És més, em va agradar que, en el moment de la pau, els que eren a prop d'ell li varen donar la mà.

Ramon Sanclimens
Professor jubilat

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, verge romana i màrtir; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fundador Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Sixt I, papa, màrtir; sant Nicetas, abat.

4. ■ Divendres [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós franciscà.

5. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, verge i màrtir; santa Maria-Crescència Höss, verge franciscana.

6. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o bé: 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillelm, abat.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16,1b.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei». Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor digué a Samuel: No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.»

Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap». I Samuel afegí: «No queda cap més fill?». Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat». Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí». Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell». Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometen en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 9,1-41) (versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement, escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè». Aquest nom significa «Enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vàiem assegut captant?». Uns responien: «Sí que és ell». Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla». Ell digué: «Sí que el sóc.»

Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig». Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu». Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?». I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?». Ell contestà: «Que és un profeta.»

Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?». I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?». Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?». Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu». Li diu ell: «Hi crec, Senyor». I l'adorà.

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor le dijo a Samuel: «Llena la cuerna de aceite y vete, por encargo mío, a Jesé, el de Belén, porque entre sus hijos me he elegido un rey.» Cuando llegó, vio a Eliab y pensó: «Seguro, el Señor tiene delante a su ungido.» Pero el Señor le dijo: «No te fijes en las apariencias ni en su buena estatura. Lo rechazo. Porque Dios no ve como los hombres, que ven la apariencia; el Señor ve el corazón.»

Jesé hizo pasar a siete hijos suyos ante Samuel; y Samuel le dijo: «Tampoco a estos los ha elegido el Señor.» Luego preguntó a Jesé: «¿Se acabaron los muchachos?» Jesé respondió: «Queda el pequeño, que precisamente está cuidando las ovejas.» Samuel dijo: «Manda por él, que no nos sentaremos a la mesa mientras no llegue.» Jesé mandó a por él y lo hizo entrar: era de buen color, de hermosos ojos y buen tipo. Entonces el Señor dijo a Samuel: «Anda, úngelo, porque es este.» Samuel tomó la cuerna de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. En aquel momento, invadió a David el espíritu del Señor, y estuvo con él en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Jesús guareix un cec. Il·lustració d'un manuscrit bizantí

🗣️ Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: En otro tiempo erais tinieblas, ahora sois luz en el Señor. Caminad como hijos de la luz —toda bondad, justicia y verdad son fruto de luz—, buscando lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciadlas. Pues hasta da vergüenza mencionar las cosas que ellos hacen a escondidas. Pero la luz, denunciándolas, las pone al descubierto, y todo descubierto es luz.

Por eso dice: «Despierta, tú que duermes, levántate de entre los muertos, y Cristo será tu luz.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 9,1-41) (versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar Jesús vio a un hombre ciego de nacimiento, escupió en tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé» (que significa Enviado). Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo.» Otros decían: «No es él, pero se le parece.» Él respondía: «Soy yo.»

Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé, y veo.»

Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado.» Otros replicaban: ¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos? Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta.»

Le replicaron: «Empecatado naciste tú de pies a cabeza, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron. Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús les dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es.» Él dijo: «Creo, Señor.» Y se postró ante él.

COMENTARI

Guarició d'un cec de naixement

Sentit del gest. És ben sabut que l'Evangeli de Joan només narra set miracles de Jesús. També estem familiaritzats amb el fet que l'Evangeli de Joan els anomena signes. El text d'avui explica prou bé perquè són signes. Es tracta d'un miracle extraordinari: «Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement». Tots els signes de Jesús en l'Evangeli de Joan són extraordinaris: més de 600 litres d'aigua convertits en vi; un noi malalt, guarit de lluny estant; un impossibilitat que feia trenta-vuit anys que estava paralític i que es cura; una multitud alimentada amb cinc pans i dos peixos... Ara bé, l'accent més

important no és la magnitud dels gestos. L'accent més important l'aclareix Jesús en el text d'avui quan diu als deixebles: «Mentre és de dia nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat». Els miracles de Jesús són signes perquè són obres del Pare que ha enviat Jesús. Per això el nucli del diàleg del guarit amb els jueus és l'origen de Jesús, que Jesús ve de part de Déu, que ha estat enviat per Déu. D'aquí la dada simbòlica: la piscina que guareix el cec es diu *Siloé* que vol dir enviat. Aquest és el nucli de la confessió de fe cristiana.

La por dels pares del cec. Aquesta por ve del fet que «les autoritats jueves ja havien decretat que si algú confessava que Jesús era el Messies fos expulsat de la sinagoga». Ni la confessió de Jesús —Messies, ni tam-

poc l'expulsió dels cristians de la sinagoga no són dades que s'adiguin amb el nivell de la vida de Jesús. L'Evangeli de Joan està situant en la vida de Jesús dues dades que pertanyen al temps de la comunitat joànica que està sent expulsada de la sinagoga. Tenim testimonis jueus de la fi del segle I, que aquesta mesura disciplinària es va prendre a Jabneh, per part dels jueus, vers els anys 85-90.

L'Evangeli de Joan és un reflex de la vida de Jesús, però també de la vida de la comunitat joànica que creu en la presència de Jesús en el seu si. Aquest encavalcament de nivells actualitza la presència de Jesús per als lectors.

CRÒNICA

Ritu d'elecció dels nous catecúmens.

Diumenge 9 de març, a les 17 h, els quatre adults que es preparen en el procés catecúmenal van rebre a la Casa de l'Església una catequesi sobre el pas que feien en ser elegits per l'Església, que beneeix el seu procés catecúmenal i els disposa a rebre, durant el temps pasqual, els tres sacraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia. A les 19 h, dins la celebració de la missa a la catedral presidida pel bisbe Agustí, van signar en el llibre dels elegits. Els catecúmens eren de les parròquies de Crist Salvador de Martorell, Sant Miquel de Molins de Rei, Santa Maria de Castelldefels i Santa Maria de Salas de Viladecans.

Recés interdiocesà de Quaresma per a diaques i familiars.

Organitzat per l'Associació Sant Llorenç durant el cap de setmana 15 i 16 de març, a la casa de la Sagrada Família de Rubí, hi assistiren diaques i esposes, de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Dirigit pel bisbe Agustí, amb el títol «La pregària de l'esperança en l'Esperit de les Benaurances», va plantejar un itinerari de meditació que posava les Benaurances en les circumstàncies personals i socials, impulsant els diaques al servei de la caritat, la litúrgia i la Parròquia.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Aquesta imatge parla

Presentació de Càritas Diocesana davant els mitjans de comunicació. El passat 18 de març, a les 11 h, va tenir lloc a la Casa de l'Església una roda de premsa per presentar l'acció social de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat que ha començat enguany la seva singladura autònoma. El bisbe Agustí Cortés, el director de Càritas Diocesana, Joan Torrents, i la cap de l'Àrea Social, Conxa Marquès, van parlar respectivament de la component caritativa, constitutiva i fonamental de l'Església; de la missió i els eixos de Càritas Diocesana; dels projectes que es duen a terme al territori de la diòcesi. Van assistir-hi també coordinadors de les Càritas arxiprestals i parroquials, alguns vicaris episcopals i rectors, voluntaris i treballadors de Càritas i de la Casa de l'Església.

AGENDA

Taula rodona: «Comprometre la vida per transformar el món».

Demà 31 de març, a la parròquia de Santa Maria de Capellades i com a cloenda de les Jornades Quaresmals de Formació de l'Arxiprestat de Piera-Capellades, hi haurà aquesta taula rodona amb les intervencions del bisbe Agustí Cortés; Llum Mascaray, membre de la GOAC, del sindicat USTEC i de la plataforma «Olesa es mou»; Josep M. Romaguera, consiliari de la JOC. A les 20 h l'eucaristia, a les 20.45 h el sopar i a les 21.30 h la taula rodona.

VIII Jornada de mestres i professors de religió «Aprendrensenyar». 5 d'abril, a Vic, organitzada pel Secretariat In-

terdiocesà per a l'Ensenyament de la Religió Catòlica (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. La ponència principal la realitzarà el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Armand Puig, sobre «Com parlar de Jesucrist a partir del currículum» i a continuació hi haurà una oferta de 22 tallers diferents. Informació i inscripcions al web de la FECC i al tel. 933 027 013.

El bisbe Agustí a «la quarta hora de dimecres». El proper dimecres 2 d'abril, a les 12.10 hores al Seminari Conciliar, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat intervindrà en aquesta activitat oberta al públic de la FTC i la FFC, presentant el seu llibre-recull de glosses *Creure: la força del testimoni*.

Jornades de sensibilització davant la crisi a Vilanova. Per cloure aquestes conferències organitzades a la parròquia de Sant Joan, dimarts 8 d'abril a les 20 h, tindrà lloc una taula rodona amb el títol «Pistes per a viure i creure en temps de crisi», amb les intervencions del bisbe Agustí, de l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, i del Sr. Àngel de Arriba, emprenedor i aturat. Per a més informació: apanyella@outlook.com - tel. 617 833 352.

CULTURA

50 anys del taller de ceràmica de les benetes de Montserrat.

Per celebrar aquest aniversari s'ha organitzat una exposició titulada «Art i pregària» del 28 de març al 6 d'abril al Teatre Núria Espert de Sant Andreu de la Barca. En el marc de l'exposició, divendres 4 d'abril a les 20 hores tindrà lloc una conferència sobre «Art i Transcendència».

Conferència quaresmal.

Avui diumenge, a les 17 h, el bisbe Agustí impartirà la conferència «Nou èxode de l'Església», amb les intervencions musicals de la soprano Carme Miró. Es clourà amb la celebració de l'eucaristia, a les 19 h, com a recés de Quaresma per a religiosos i religioses.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (IV). La evasión

Es muy «humano», como solemos decir, querer superar el sufrimiento favoreciendo todo tipo de experiencias evasivas. Dicen incluso que uno de los remedios que los psicólogos recomiendan a quienes han sufrido un trauma es entretener la imaginación y el pensamiento en situaciones «agradables», o provocar sensaciones compensatorias. En la Iglesia muchas veces funciona este mecanismo, al menos en lo que podríamos llamar nuestro subconsciente colectivo.

La tentación de evadirnos de la situación de exilio tiene tres caras, que determinan sendas tendencias o grupos de cristianos. Unos se evaden mirando hacia el pasado, mitificando otros tiempos ya pretéritos, con sus formas, su lenguaje, su estilo. Hablando un lenguaje coloquial, diremos que no todos son precisamente «tradicionalistas», también los hay «modernos», en tanto que la llamada «modernidad», ya es en gran medida pasada. Su sentimiento es el de añoranza y su propuesta es reavivar lo que entonces se vivió. Dan la impresión de fidelidad y constancia. Otros huyen hacia el futuro. Dibujan cuadros ilusionantes, con pasión y a veces con poesía, de un futuro a conquistar. Son muy utópicos y confían mucho en los medios, los procedimientos, las estrategias y en general son críticos

con el presente e inasequibles al desaliento. Contagian ilusión y la imagen que dan es de ser luchadores y esperanzados. Otros huyen, por decirlo así, hacia el presente. Son los más pragmáticos y eficaces, pues se preocupan ante todo de lo factible, dejando a un lado los excesos de razonamientos y cálculos. Saben lo que toca hacer ahora, porque lo mandan los tiempos. Su atractivo reside en la capacidad de actuar y construir con eficiencia, obedientes a la llamada evangélica de verificar la fe con las obras.

Una única tentación, con tres caras que aparentan sus respectivas virtudes: fidelidad, esperanza, veracidad. Detrás de cada una de estas apariencias, puede haber un engaño. El efecto, en cualquier caso, es el inmovilismo.

El sugerente y sabio comentarista de la Biblia, Gianfranco Ravasi, presenta al conocido Segundo Isaías (*Is 45-60*) como el gran profeta del Dios Creador y Señor de la historia. El profeta que, con su firmeza y bellissimo lenguaje, tuvo que gritar al pueblo exiliado la gran verdad de nuestra fe. Pero su tarea comenzaba por despertar a un pueblo que no quería escuchar, por estar aferrado, tanto a imágenes del pasado como a sueños imposibles o a la cotidianidad pragmática: «¡Despierta Jerusalén!», será

su grito (*Is 51,17*). La llamada a salir hacia la libertad, a vivir un nuevo éxodo, no tenía fácil respuesta. Muchos hebreos, como se ha demostrado, ya estaban aferrados a sus negocios. He aquí algunos de sus mensajes, dirigidos al corazón, por encargo de Yahvé:

«Yo soy el Señor, el creador de Israel, el Dios Santo y vuestro rey... Ya no recuerdes el ayer, no pienses más en cosas del pasado. Yo voy a hacer algo nuevo, y verás que ahora mismo va a aparecer. Voy a abrir un camino en el desierto y ríos en la tierra estéril» (*Is 43,15-18-19*).

No hay otra cosa que hacer que desenmascarar los falsos ídolos o soluciones engañosas, todas ellas basadas en el poder de nuestras manos (cf. *Is 44, 10-20*).

El pueblo, la Iglesia, aunque parezca un gusano que se arrastra por el desierto, con el Dios que le ama, crecerá, verá la libertad y será fuerte: «no temas, vengo en tu ayuda» (*Is 41,14*). Pero será en los tiempos y según los modos de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat